

TJALVISTEN

RED.: Ansvarsh. redaktør OTTO NORLDIE — Medarb. TRYGVE NORLDIE

Julen 1936

På veiene hvite og øde.

Av Herman Wildenvey

Se, blomster i marker og mose
vet vel at døden er sommerens løn.
Den øverstbefalende rose
hvisket imorges: Formering til høn!
En slagen armé
bøies og ber.
Der kommer jo hære fra himlen: Det sner.
Sne, sne

Det drukner, det sidste røde
inde i haver, hvor alt er forlatt.
Det døde begraver det døde
nu i den dystre, novembergrå nat.
Se, nu er det lov
at dække hver grav.
Det nynner fra nysneens sovende hav
sov, sov

Og veien blir ensom og øde
mens sommerens minder går under i sne.
Omkring mig står uberget grøde,
og det er det tristeste syn jeg kan se
Jeg ser hvordan sne'n
dækker hvert fjed.
Se hvor den drysser evindeligg ned
ren, ren

På veiene hvite og øde
er det som solen er borte og død:
Hvad om den har sluttet at gløde
og er i den yderste rædsel og nød?
Det dansende drev
samler sin hóp
og kvæler det sidste levendes róp:
«Sol! lev!»

Herman Wildenvey

Jule-betraktning.

Av garnisonsprest Kjeld Stub.

Den første julepreken var ganske kort, og den hadde ikke mange tilhørere blandt mennesker.

Men aldri har en tale hatt et veldigere innhold, eller betydningsfullere følger.

«Eder er idag en frelser født, som er Kristus, herren i Davids stad.»

«Dette var prekenen, og predikanten var en engel, sendt av Gud. Sangkoret var en himmelsk hærs-kare, som lovet Gud og sa: «Ære være Gud i det høieste og fred på jorden, i mennesker hans velbehag!»

Tilhørerne — — det var noen hyrder ute på Betlehems marker, men det var opmerk-somme, lydhøre tilhørere, for aldri så snart hadde de hørt prekenen og englesangen, så sa de til hverandre: «La oss gå til Betlehem og se!»

Det er ikke alle tilhørere, som hører så godt efter.

Alt dette skjedde for snart to tusen år siden i en liten by langt fra verdens centrum, dengang, Rom.

Det vakte ingen opsikt dengang og blev ikke nedtegnet av historieskriverne før lenge efter.

Og allikevel har det som da skjedde om-s k a p t verden, for det lille barn som blev født var et kongebarn, verdens frelser, J e s u s.

Romerriket og dets mektige keisere er for-lengst borte, men ennå står h a n s kongetrone urokket, Jesus som fødtes julenatt.

Julen er ikke bare en minnefest, men den kommer som en virkelighet også, til oss idag med det samme budskap: «Eder er idag en frel-ser født.»

Budskapet kommer som en kjærlighetens sol-stråle til en verden, som sukker under strid og hat. Ja, som en innbydelse fra Gud til å bygge livet på en sikrere grunn enn den denne verden kan gi oss.

Man sier gjerne, at julen er barnas fest. Ja, den er det; men den er like meget de voksnes fest. Den taler på en underlig måte til alle, som ennå har en rest igjen av barnesinnet, og den kommer den trang imøte som dog lever hos mange, — trangen til og lengselen efter Gud.

«Mot barnets lykke strebes
i jordisk og i himmelsk drakt.
Så lenge det ei drepes
har sjelen reisningsmakt.
Hvor mannen ofte falt med skam,
det barnet var som løftet ham.
Om barnet også slår sig —
det står sig.»

La oss åpne vår sjel for den Guds kjærlig-het, som møter oss i juleevangeliet — og for den livets kraft, som åpner sig for oss i kri-stendommen.

En idrettsmann vet å verdsette kropslig kraft, men glem heller ikke den åndelige kraft, som må til for at det skal bli «en sund sjel i et sunt legeme», «Mens sana in corpore, sano».

Så tender vi våre julelys, synger våre jule-sanger og ønsker hverandre en gledelig jul.

Kjeld Stub.

Gledelig Jul
ønskes alle Tjalvister!

Styret og redaksjonen

Hvor bærer det hen med norsk idrett?

Ja, det kan med rette spørres hvor det bærer hen med norsk idrett idag. Ikke er den ene «striden» godt og vel skrinlagt, før en ny «strid» dukker op, og så snakkes det om idrett i forbindelse med fred. Jomen sa vi smør ja.

Vi kan ikke tenke oss noen annen grunn enn følgende tre punkter:

1. Idrettens evne som fredsmiddel og dens forsonende egenskaper er sterkt overdrevet og har derfor svært liten virkning.
2. Norsk idrett må huse flere kranglesyke bråkebøtter enn noen annen av verdens idrettsnasjoner.
3. Norsk idretts ledelse kan umulig være den riktige over hele linjen.

Vi personlig tror at man trygt kan se bort fra punkt 1. Vi vil i den anledning minne om hvad en dansk avis skrev om Berlinerolympiaden: «**Det er ingen tvil om at de olympiske leker 1936 har avverget en ny verdenskrig.**»

Dette citat sier igrunnen alt om idrettens evne til å skape fred mellom folk.

Tilbake står da punkt 2 og 3, og vi tror at en kombinasjon av disse plus en sensasjonsbetonet sportspresse vilde være nærmest sannheten, om hvorfor norsk idrett idag står i kranglingens og splittelsens tegn.

For ikke så svært lang tid tilbake hadde vi idrettsstriden, hvis resultat blev A. I. F., vi har nu nylig hatt en ny skøitestridd som ennå ikke er avsluttet, og allersist har vi hatt en «skitrid» og ikke å forglemme «friidrettsstrid».

Vi skal ikke her komme nærmere inn på disse «strider», som jo er blitt så grundig «slått op» i pressen at det vel skulde være unødvendig.

Men har de gavnet norsk idrett noe alle disse stridene?

Svaret må bli: For størsteparten Nei, og atter Nei, men skadet har de, og det i allerhøieste grad, og hvis ikke norsk idrett skal kjøres rett i grøften, så må her nu ropes et: **V a r s k o !**

Kranglebøttene, norsk idretts ledelse og sensasjonsjagende sportsjournalister, de skylder idag, norske idrettsmenn, å gjøre godt igjen det som de med eller uten vitende har ødelagt for norsk idrett.

Hvis man leser enquetene i «Aftenposten» nu om dagen, hvor en rekke av landets mest fremtredende, forhenværende og nuværende idrettsmenn svarer på spørsmålet: Hvad trenger norsk idrett idag? — så ser man at flesteparten svarer noenlunde dette: En handlekraftig og klartseende ledelse og samhold.

Vi vil for egen regning tilføie: «og en saklig og nøktern sportspresse som kun vil arbeide til norsk idretts beste, og et storting som forstår hvad idretten betyr for samfundet».

Det ser ut for at vi delvis mangler alt dette og særlig et idrettsinteressert storting. Det som stortinget idag gjør for idretten er nærmest lik null. Hvad er noen lumpne tusenlapper der hvor det trenges det mangedobbelte? Nei, så lenge partipolitikken skal sitte i høisetet, så lenge må norsk idrett finne sig i ikke å bli påaktet som den samfundsfaktor den er.

Til pressen kan man si at den tone og de tendenser til sensasjonsopslag som nu er tilstede ikke er i pakt med hvad norske idrettsmenn forlanger idag.

Til norsk idretts overledelse vil vi henstille at den nu og i fremtiden vil hevde sin myndighet og vise sig som en klar og handlekraftig ledelse og trekke enhver som vil skade norsk idrett, til ansvar herfor.

Til alle norske idrettsmenn vil vi få si: At nu som idrettsforliket er kommet istand, må alle vi som kun vil idrettens beste arbeide samlet. Husk: Samhold gir styrke.

Norsk idrett er nu så skakk-kjørt at den tåler snart ikke stort mere før den går nedennom og hjem for alle tider.

Norsk-ski-idrett har like så liten råd til å miste en mann som Reistad, som norsk friidrett har til å miste en mann som Silvesterstrand.

Personlig vil jeg be alle tjaltvister være oppmerksom på idrettens stilling idag, og at dere aldri må gjøre ting som vil skade vår kjære idrett.

Otto Nordlie

SKILØPEREN

Av Mikkjel Fønhus.

FORORD.

Med forfatterens og forlagets tillatelse vil vi her få ha den glede å presentere leserne for vår nyeste idrettsromanforfatter, Mikkjel Fønhus.

Årets roman for alle idrettsmenn, sommerens som vinterens utøvere, er Fønhus' «Skiløperen».

Boken handler om den ukjente småbrukersønn Hallstein Kvisslo fra Åkroken. Han er uttatt til å representere hjemmelaget i vinterens største konkurranse, Holmenkollrennenes femtikilometer.

Fønhus skildrer for oss Hallsteins søvnløse natt før den store dag, og mange idrettsmenn vil kjenne sig igjen her.

Videre ruller han op for oss det brokete liv og den hektiske travelt som hersker ved startplassen, Skimuseet. Vi møter en mann her, Per Skimt. Han er Norges håp idag mot de farlige utlendinger, svensken Albinsson og finnen Maito. Fønhus tar oss med ut i det for oss Oslogutter så kjente terreng Nordmarka, vi møter igjen stedene Finnerud, Langlia, Kikut og Ullevålseter.

Det utdraget av Fønhus' bok som vi gjengir her, handler om Per Skimt, favorittens fortvilede, men allikevel håpløse kamp om det avgjørende halve minuttet, hvor svensken Albinsson blir ham for sterk mot slutten av løpet og, som han og alle tror, har vunnet løpet. Men småbrukersønnen Hallstein Kvisslo setter en bom for Albinssons triumf og tar selv «kaka». Per Skimt blir treer og senere i boka hører vi ikke mere om ham.

Utdraget rekker ikke lenger enn hit, men videre i boka skildrer Fønhus helt mesterlig Hallsteins forsøk ved hjelp av skiene og slå sig fram til en bedre plass i samfundet, og vi følger Hallstein på utenlandstokter, hvor han feirer triumf på triumf. I slutten av boka treffer vi Hallstein igjen etter fire års opphold i Oslo, han er blitt nesten bymann nu, og han er atter med

i Holmenkollrennet. Men denne gang er det hopprennet, eller rettere stemningen blandt løperne høit deroppe på stillaset, forfatteren skildrer for oss.

Vi følger med i Hallsteins tankeflukt gjennom de fire forløpne år. Hvordan han her oppe på løpebroen i tankene stiller sig utenfor sig selv og ser sig som den han er: «skiløperen Hallstein Kvisslo» som bare har tenkt ski og atter ski gjennom flere år, istedenfor at han skulde ha rakt sin gamle utslitte far derhjemme på småbruket en hjelpende hånd, når han hadde kunnet det. Men Hallstein har hele tiden vært en bra kar som ingen skade har tatt av byopholdet, men det er bare det at han hele tiden kun har tenkt på skiløpning, likesom vært trollbunnen av konkurransenes makt og glemt sin far som slet hjemme i Åkroken.

Og her på stillaset foran en spennende konkurranse refser han sig selv for dette, men før han får tatt noen bestemmelse lyder et hornsignal, og det er hans tur til å hoppe, og vi citerer forfatterens slutningsord: — — — «— Siss — sss — sss. Ingen annen lyd i verden nå. Ståket fra massene er dødt. Han huker sig litt ihop Nå.

Den hvislende lyden under skiene slutter brått, skiene slipper hoppet.

Så svever han ut i rummet....

Så gir vi Fønhus ordet!

O. N.

— — — Det gjaldt ikke lite for Norge idag.

På de langt bortimot halvt hundre år som det hissende fem mils rennet hadde gått gjennom norsk skogsmark, da hadde en utlending bare tre ganger før greidd å få presset navnet sitt fram på førsteplassen.

Hver gang hadde han nok fått den fagninga

Hallo Tjalvister!

Årets bok for alle idrettsmenn er:

SKILØPEREN Av Mikkjel FØNHUS

Fåes i alle bokhandlør. Heftet kr. 5.25, innb. kr. 7.00.

han fortjente. Men hver gang hadde også nordmennene kjent sig litt grå i sinnet ved å lese det fremmede navnet nettopp der; det var som om en uvedkommende med makt hadde trengt sig op i høgsetesbenken deres.

Å bli banket av utlendinger på deres egen jord, det fikk en enda tåle; men at utlendinger kom og gav pryl i ens egen stue, det tok hardt på ens hjertefred.

Men idag kunde en påny frykte det verste.

Finnlenderen Lauri Maito spådde stygt, og ikke likere de to svenskene Albinsson og Asp-lund. Særlig Albinsson.

Men nordmennene hadde ingen absolutt favoritt idag, ingen de stolte noenlunde trygt på.

Flere stjerner var sluknet i det siste. Storflyeren Skaget hadde giftet sig og var ferdig. Hans Langeland var flyttet til Schweiz og drev som skilærer der. Kolbein Heskedal var blitt påkjørt av en bil siste hausten, hadde fått hof-ta ødelagt og vilde kanskje bli krøpling.

Vel hadde en Skimten, som to ganger før hadde lagt hele horgen bak sig under femti'en. Men Skimten, som hang med i fem-mila hver eneste vinter, han var så merkelig ujevn; han kunde bli førstemann, og han kunde dette ned både på syvende og åttende plass; han var umulig å beregne, det så ut som han gjorde ifra sig Femti'en akkurat som han var i humør til.

En hadde også Simon Enger, og en hadde Torbjørn Tangen og Anton Sevidt. Fine løpere alle ihop, men ikke noe pålidelig brystvern imot den finske og den svenske fare.

Nei, Skimten blev nok likevel den en fikk sette største vona til. Og en aftenavis hadde da også igår sagt ham tydelig nok hvad hans egne landsmenn ventet av ham. I forsiktige ordlag, men ikke til å misforstå, hadde avisa lagt en ganske forfærdelig bør på den tverrakslete hadelendingen; han hadde å vise finnlender og svensker ryggen sin, hvad det så skulde koste ham!

Men bladet hadde også stillet i utsikt at morgendagen kunde komme med overraskelser. Det kunde blinke frem nye stjerner, det kunde bli hittil ukjente storløperes dag. Slikt hadde hendt før under Femtikilometeren; det kunde hende påny.

Men alle de hundrer av mennesker ved Skimuseet, som gjennom høitaleren fikk meldinger om kampen ute i løipa, de visste nokså

snart at det blev Skimten som tok støiten idag.

Alt ved første kontrollstasjonen, Finnerud, ledet han løpet med vel ett minutt foran den beste svensken, Svante Albinsson, og næsten to minutter foran finnlenderen Lauri Maito. Det blev forresten nå kjent blandt publikum at finnlenderen var blitt frarådet av lægen å starte fordi han ikke var helt restituert etter en influensa.

Men ved Langlia hadde finnlenderen gått sig op, mens Albinsson hadde sakkett av litt. Ved Kikut var det finnlenderen som hadde sakkett av, mens Albinsson holdt sig jevn. Ved siste kontrollstasjon, Ullevålseter, der det bare var en mil igjen til mål, hadde finnlenderen tapt hele fem minutter på Skimten; finnlenderen var ikke frisk, alle skjønt det nå. Og svensken Asp-lund kom ikke fram til Ullevålseter på rimelig tid, så han måtte av en eller annen grunn ha brutt løpet.

Men Albinsson, han hadde halt innpå Skimten, så nå skilte det de to bare godt og vel et halvt minutt. Det blev Norge og Sverige idag. Vilde Skimten greie å holde sig unda Albinsson denne druge mila fram til mål? Mange kjente spenninga som en plage.

Norge og Sverige — elleve kilometer igjen. Elleve kilometers kamp om et halvt minutt. Skimten, du må klare det! Du må! Ungguten synes at karen derute i løipa næsten må kjenne hvor sviende intenst han blir tenkt på, at han må bli drevet fram av heite ønsker fra alle dem som står her og venter, ja, at selve Vår Herre da umulig kan være så helt uopmerksom på hvad som står på her, og ikke kan ha noensomhelst rimelig grunn til å la en utlending seire i Femti'en. Men Skimten sjøl, han sliter sig alt det han vinner opover stigningene fra Ullevålseter, og har bitt det i sig at før svensken skal lure fra ham det halve minuttet, før skal de bære Per Skimt bort når han er kommet over mål.

Albinsson startet tolv nummer foran ham, så han har ikke hatt føling med svensken under hele løpet; men det er nok av dem som har holdt ham underrettet om tidene; finnlenderen er ikke farlig lenger, og den andre svensken heller ikke, det er bare Albinsson, som har tøiet innpå ham etter flatlandet fra Kikut til Ullevålseter. — De norska löparna åkar inte på sina skidor, de springa för mycket! sa den svenske skiløperlederen en gang. Det er visst

det Albinsson har gjort derinne på flatlandet, han har åkat, og åkat godt; men det siste halve minuttet mitt, Albinsson, det skal det ikke nytte dig å knipe fra mig.

Den kneiken der, tenker Skimten, greier jeg å gå den rett op? Han prøver, bruker stavene litt på skrå ut til sia, det blir lettere da, og hver gang han flytter en ski fram, prøver han passe på at den ikke skal glippe attende; for et eneste glipp tilbake leiter mer på enn ti steg fram. Armene blir næsten nåmne innen han rekker kneiken op. Det gjør vondt i korsryggen. Og på innsia av hver skulder, i brystet, kjenner han en linn klem, det er visst i lunge-spissene.

Men gudskjelov, ikke en eneste gang glipper skiene, han greier bakketoppen, og han sparte flere sekunder ved å slippe skrågå. Et rødt løpebånd henger i grankvisten der framme i søkket, og det roper på ham at kom, kom, kom, men fort!

Gjennom fem mil snart har disse røde strimlene ustanselig flyttet sig foran ham og narret ham med sig, han har rent etter dem som en galning, ja vært som forhekset av dem.

I bortimot fire timer har han fulgt etter dem. Fire timer — en vanlig dag kjennes ikke lenger enn disse fire timene. Hvert eneste minutt har vært en kamp, og han har hugget sig igjennem to hundre slike minutter.

Mellem Hakloa og Skjærssjøen fikk han synet av radiomastene på Tryvasshøgda; de stod der så fjerne og spinkle mot himmelen, så ensomme; men de var et løfte: når du kommer rett i aust for dem, da har du bare den ene mila igjen!

Og han rente og rente, og iblandt fikk han gløttet av disse tre mastene som reiste sig høgt over skogåsen under; men de hadde en fortredelig evne til å holde sig unda ham, det var som de flyttet sig unda ettersom han løp.

En liten helling, og han kan la skiene gli av sig sjøl, kvile armene og ryggen, bare en ti, femten sekunder kanskje, men det er en liten gave.

Lat motbakke påny. Gå jevnt og lett nå, ikke sette stavene for langt fram, ikke trykke.

Bakketoppen. Ikke stanse på et par sekunder her, bare gli jevnt over, gli gli — to sekunder her, to sekunder der, det blir snart et halvt minutt av det. Alltid gli....

Åker inte.... sier det,

Og nå begynner disse to orda å komme igjen gang på gang; de tvinger sig på ham; han kan ikke bli kvitt dem. Da vet han at han er sliten for alvor.

Han har fått slik tyngsel i hodet, en slags dunst sviver likesom inni det, og det er som musklene i nakken er slapnet av, han synes at hodet likesom henger på ham; men det er visst noe han bare synes....

Albinsson — et halvt minutt....

Alt i ett står det folk langs løipa, det blir stadig fler av dem, et sikkert tegn på at han nærmer sig Frognersetera og mål. Men han er så godt kjent her, han vet at enda er det minst halvmila igjen. Greier han holde denne farten en halvmil til?

— Heng i nå, Skimten! Du tar Albinsson! Fem og trediv sekunders forsprang på'n! roper det ved sia av løipa.

— Heia, Skimten! roper det litt etter. Han ser ikke på dem, han er så vant til slike tilrop fra en mengde renn.

Og nå finnes det ingenting på jorda som har noen som helst interesse for ham annet enn løipa; det er blitt den eneste oppgave han har igjen her i livet, løipa og det halve minuttet. Du skal greie det, om det så skal frakte dig vekk på en bære når du er kommet over mål!

— Heia, Skimten! Idag må du redde landets ære! Det står til dig nå, Skimten!

Tilropene følger ham alt i ett. Og litt etter litt får han ei kjensle som om hele landet skulde stå og vente på ham ved mål, vente på ham og stole på ham.

Og i dagligstua heime på den store garden på Hadeland, der sitter mor hans ved radioen. Og hun tenker kanskje at greier du itte detta, Per, da er du ein stakkar. Han synes høre det kalde målet hennes; mor hans er ikke videre kjælen av sig, ingen av slektningene hans på morssia har været det; oldemora tok sjøl og bar liket av mannen sin ut på sleden og kjørte det heim da han blev stukket ihjel i et bryllup.

Som gjennom en dimme sviver dette fram for ham, sviver fram og blir vekk igjen.

Men om en stund har mora skilt sig tydeligere ut av denne dimma, ansiktet hennes, eldet, beinhardt, munnen stiv og streng, en enke som styrer en stor gard og mange folk og aldri slapper på taumene.... Greier du itte detta, Per, da er du ein stakkar.

Og snart står dette harde ansiktet til mora stadig for synet, blir ikke vekk igjen; det er som det er kommet for å stå sette ham.

Bare noen få ganger har han sett det ansiktet smilte. Det gjorde hun de gangene han kom heim med seier fra Femti'en, og hun gjorde det da han under den harde sjukdommen vaknet av feberfantasiene, vaknet og bad om drikke

Sjukdom — det er som en sjukdom dette her. Vondt. Tia er uendelig pinefullt lang, som under nettene i sjukdommen. Og likevel tar en slikt som dette her på sig frivillig, og gang på gang

— Heia, heia! Gi dig ikke, Skimten! Du greier'n! Du greier'n hvis du vill!

Om du gir dig helseknekk denne gang, tenker Per, om du flyr hjertefeil på dig og en gang dør av det?

Gjør ingenting! Bare du ikke taper det halve minuttet. Ja, om du så stuper dau når du har passert mål — det gjør ingenting, bare du redder det halve minuttet! Etsteds her foran renner Albinsson, lang i stegene, lang i armene; i den kvite drakta si glir han som et farlig spøkelse gjennom skogen

Mikkjel Fønhus.

Sagaen forteller.

Det som her berettes skal tok til femte dagen etter forsommerbløte og varte til fire måneskifter før midtvintersbløte.

Det er Tjalvehirdens ferder og mannjevninger i det Odins år 1936 sagaen her skal fortelle om, Frode er skriver og skald og her beretter han:

Det var femte dagen etter sommerbløte at Tjalvehirden stilte sine beste hirdmenn til kamp i Readykars Bustikkeløp.

Readykars sveiner kjempet drablig mot Vikens Tuvn og Idrottslaug, men gikk disse seierrike ut av dysten. Tjalvehirden som ingen seier hadde ventet blev langt efter, dog bør nevnes at hirdens laug kom tilmåls før høgstnattes. Kvad da Frode:

Readykars sveiner sviktet.
Vikens sveiner seiret stort.
Tjalve lenge efter lå
kom klubben kvasst heim før natt falt på.

Et måneskifte efter dette møte hadde Tjalvehirden tinglyst sitt store budstikkeløp Kolløløp, der fra kaupangen gikk forbi høvet vest for kaupangen til Vidrenna og Dalsslemma op der Besserudr ligger høit over Viken. Herfra og ned til leikarvollen Bisrelitt. I Frodemål er sagt:

Mode Svearikets raske rev
måtte se sig slått.
Tuvn og Idrottslauget Viken vant.
Derpå Readykars fylking fulgte, tredjer.

Brå var vind og vær,
skjønt solen skinte;
naken mann kunde kjenne kulden.
Hu, han hufset og frøs vette av sig.

Tjalve måtte ta til takke
med en plass på åtte —
lovet dog de dette dyrt:
«Aldri mer skal dette hende hirden!»

Tjalvehirden tok dog ikke sitt tap tungt, og de samledes da også senkveldes til drikkegilde i skålstuen Cecil kalla, hvor også festmøyerne og modevikingenes høvding Eric fra Nya var budne.

Det var nu så at tiden var båret fram til midtsommer og den store landstevlingen for Noregsveldet skulde snart ta til på Frogner leikarvoll. Ei heller denne gang blev Tjalvehirden megen heder tildel, kun hirdens gamle travere Holger «hin pågående» og Olav fra Sunde bragte seire hjem. Olav fra Sunde viste sig som landets gjeveste spjutkaster og Holger hin pågående var snabbest i korte stengslaløpet. Av de andre hirdmenn var det bare Otto Nordgården der tok hjem litt sølv. Det var i stengslaløpet leikarvollen rundt en gang, som blev vunnet av Conrad i Haugen.

Tjalvehirden fikk ingen med i fylkingen som skulde dra i ledingstog sydover til Hitlerriket. Det var den største tevling folk kunde minnes og større leikarvoll hadde ingen sett. Almuen hadde møtt frem i store mengder. Størst heder fikk noen sorte hirdmenn fra vesterlandet Usa, mens nordmennene måtte dra hjem uten gull og heder. Dog skal her ikke glemmes Røkebergets store seier i ildrørstevling, hirdmann Tillers sølvplass i kampen uten våpen og «de elleves» bronseplass i «ball-leik».

Senere fór Tjalvehirden på gjesting til kau-

pangen Krakamoss til tevling der og vendte hjem med stor seier over Mossværingene.

I Frodemål er sagt:

Svirig seiren syntes Krakamoss sveiner.
Klart holdt Tjalvehirden hodet.
Derfor seiren den blev deres,
og stod humøret høit i hirden
da den derfra fór.

Ungsveiten i Tjalvehirden fór på gjesting til ungsveinene i Laurviken og Frodes skriver, Ivar fra Frøystadr, har herom berettet, og dette finnes på andre steder i sagaboken.

Og Frode beretter videre. Til Brumundalen fór noen få hirdmenn på gjesting og blev vel fagna der, og i tevingene vant de meget sølv og heder. Det var atter Holger hin pågående som var størst frampå, men også Arne Gulliksur lå bra framme. Det er senere gått en tidning i kaupangen her som forteller at der kjørtes sterkt på den natten og at hirdmann Kaas ikke var langt fra frostdøden, da han ei hadde tatt på sig underbroka og tjukk vintertrøie.

Senhøstes fór så atter Holger hin pågående og flere med ham til Notoddr til tevling for siste gang før vinterstid. De høstet ikke så stor heder her som i Brumundal, men noe datt det da på dem og.

Efter tevingen på Notoddr fór de samme dag til en kaupang, Bergkaupangen eller Kongsberga kallet. Her kom hirdmennene i kvinnelag i kaupangens største skålstue, og det er fortalt at hirdmann Kaas, som er en stor kvinneårer, gliste «fett» da han skuet de vakre Bergmøyer, og det fortelles så selsomme ting som at han nu farer tidvisst mellom Berg-

kaupangen og Viken, på besøk til den kvinne som han selv blev dåret av.

Også de andre hirdmenn kom efter hvad bustikken forteller, i godt selskap, men da de har sine festmøyer her i Viken, lot de sig ikke dåre, så de fikk «skader» derav. Men efter Valhallgudenes mening kan en sprek hirdmann godt være i lag med flere kvinner, om disse føler sig tilfreds dermed.

I Frodemåls slutt heter det:

Hirdens ferder var få,
hirdmenn flest fikk ingen ferd.
De som ferder fikk, fikk og minner flere,
Notoddr og Brumundal vil huskes her
når sagaen skrives skal.

Til neste tevingstid der telles:
måneskifte, måneskifte
om tid kort kan hirdmenn atter vifte.

Om ei guderne er gode
og lar møyerne bli mødre,
så at hirdmenn da må skifte.

Sagaen sier så tilslutt
Hirden til bustikklop i Bjørgvin skulde fare,
Roar Adelstein fra Viken fór,
i ledingstog til Trandum,
dette svekket laug et svært.

Enedes man da om dit ei dra,
vente vil vi var,
svaret som så stort blev sagt:
Til neste tevingstid nu Tjalve teller,
og andre hirder: Vær på vakt.

Frode.

**Husk loddbøkene. Innlever og gjør
snarest!**

En binding for hvert behov

GRESVIGS Bindinger

leveres i spesialutførelser som løpe-, hopp-, utforrenn- og slalom-bindinger. Spør efter Gresvigs bindinger hos nærmeste forhandler. **SKRIV EFTER KATALOG!**

GRESVIG

STORGATEN 20

Ungsveiten i Tjalve på vikingferd i Laurviken.

En sveit ungsveiner fra Tjalvehirder fór på gjesting til Laurviken til tevling med idrettsveinene der tre dager efter midtsommerbløte. Så mange sveiner som begge hendes fingre talt to ganger og enda en svein var tatt ut til ferden. Fire sveiner møtte ikke, og en tyltv og fem i tallet var sveinene da de fór. Høvdinger på ferden var Holger Adalbrektsøn, også nevnt «hin pågående», og Eigil Daudsprett fra Frøystadr.

To timer før høgstnattes møttes sveiten på stranden under Akersborg. Der gikk sveinene ombord i knarren som fór tidvisst på kysten med folk og gods.

Meget folk var der samlet for å ønske frender og venner heppen ferd.

Frender og festmøyer til sveinene i Tjalvehirder var og kommet og egget oss sterkt. Av stridsmennene fra Tjalvehirder egget Padde Skjelven mest. Han pleier å gi tegn med et stort brak når mennene skal begynne å løpe i mannjevningene.

Ved høgstnattsleite rodde knarren fra land. En sveit av frelsesfylkingen spilte på strengeleik og sang gudviser.

Klæskistene våre hadde vi satt på dekket midtskips. Alle undret sig storlig over kisten til Holger Adalbrektsøn. Den bar alle steder merke efter storferdene hans utenlands. Det merke som tyktes alle gildet, var det han fikk da han var på mannjevning i Langobarderborgen i Romaland. Efter høgstnattes blev han hyldet av sveinene, da han da var tredve vintret.

Få sov den natten. Været var fagert. Solen stod op i landnordr. Det blåste litt. Men enhver fikk beholde det han hadde spist. Møylene ombord var få (og lite vene, tyktes mange). Men mange av sveinene lå og frampå, Roland Digre var især ivrig i kvinneedrøs.

Seks timer varte ferden til Laurviken. Vi blev fagna vel av høvdsmennene over idrettsfylkingen der. Bar vi så klæskistene våre gjennom kaupangen op til leikarvollen der mannjevningen skulde være.

Husrum fikk vi i gildeskålen der. Dugurd åt vi i Bøkeskogen, alle laurvikinger er overbyrge når de taler om den. Før vi derefter

Den rette julegave for Dem selv og familien finner De hos Høgbergh.

Damesko

Herresko

Barnesko

Tøfler

Skistøvler

Hockeyskøiter

Alltid stort utvalg fra de ledende norske og utenlandske fabrikker — i alle prislag.

G J Ø R E T F O R S Ø K

Vår udmerkede og fagutdannede betjening vil alltid sikre Dem den beste betjening, likesom Høgbergh garanterer sportslig behandling av Tjalvister.

Skotøimagasinet

„MODERNE“

Storgaten 2

fjorden ut og lauget oss. Mange la sig da i sola for å få en ôvfager bron farge.

Kvad da Holger Adalbrektsøn:

Veik blir hver mann
som sitter i sola.
Velg hvad du vil,
sett dig i skyggen
eller ta på dig skjorta.

Sveinene gjorde da som han bød, og så sier sagaen at ingen blev sår på ryggen.

Høgstdags-verd åt vi i en gildeskål, «Heimen» kalla. Der fikk ingen mjød eller øl. Sov vi så til tevlingen tok til.

Sveinene fra Laurviken møtte mannsterke fram. Meget folk så på. Laurvikssveinene gikk hardt fram først. Men vi beit godt fra oss. Holger Adalbrektsøn og Eigil Daudsprett egget oss da sterkt og seiren blev vår. Almuen klappet i hendene og slo på skjoldene. Ingen syntte han var unøgd med tapet. Det tyktes oss alle fagert.

Efter tevlingen tok vi på oss vår stasligste bunad og gikk til Bøkeskogen for å dåre ungdommene.

Roland Digre og mange med ham var atter ivrige efter å komme i kvinnelag. Noen skultilsveiner i Bøkeskogen spilte på låtdunk og bukkehorn og var det ôvfagert å høre.

Ved natteleite fór vi tilbake til skålen på leikarvollen og la oss på våre leier. Så sier sagaen at mange snorket høit den natten.

Dagen efter fór vi igjen ut fjorden til Stavern og lauget oss. Der så vi på minnehallen over de sjøfolk fra Noregsveldet som blev drept i Storkrigen.

Høgstdags fór vi tilbake til Laurviken, derfra fór vi med knarren «Bjørgvin» tilbake til Viken. Før vi fór lovte vi å fagna Laurvikingene like vel når de kommer til Viken neste året.

Alle var stornøgd med ferden. Med sølv og heder fór vi tilbake, og det var gildt å komme heim med seir.

Ivar fra Frøystadr.

Medlemsmøte 8. januar!

Alle aktive bedes møte. Alle velkommen! Eldre og yngre! — Tid og sted: Se Aftenposten 8—1—37.

Thoralf Ruud:

Berlin, Olympiabyen 1936, bak kulissene!

Victor og jeg valgte en litt uvanligere, men alsidigere billigere og interessantere vei til Berlin i sommer.

Her er ruten: Båt Oslo—Fredrikshavn. Med «lyntog» gjennom hele Jylland og Nord-Tyskland til Hamburg. Ophold i Hamburg fra kl. 21 til kl. 8, med ankomst til Berlin kl. 11.

Vårt «lyninstrykk» av Danmark var: Et pent og frodig, men flatt land med mange kuer og en vindmølle ved hver gård. Vi lurte stygt på hvad disse vindmøllene var til, for så flatt som i Holland var her ikke, så som pumpe blev den ikke brukt. Nei, vindmøllen bruktes til noe som vi nordmenn med alle våre fosser ikke tenker på, nemlig: elektrisitetsverk. Ja, vindmøllen gav hver gård den strøm som trengtes og var nok like nødvendig for dansken som kuene hans.

Tollstasjonen i Flensburg virket dyster. Uniformerte toldere, hakekorsflagg, olympiaringer og et stort «Velkommen» var vårt inntrykk av stedet.

Vi kom som før nevnt via Hamburg til Berlin. Vi var ved våre ønskers mål: Olympiabyen Berlin.

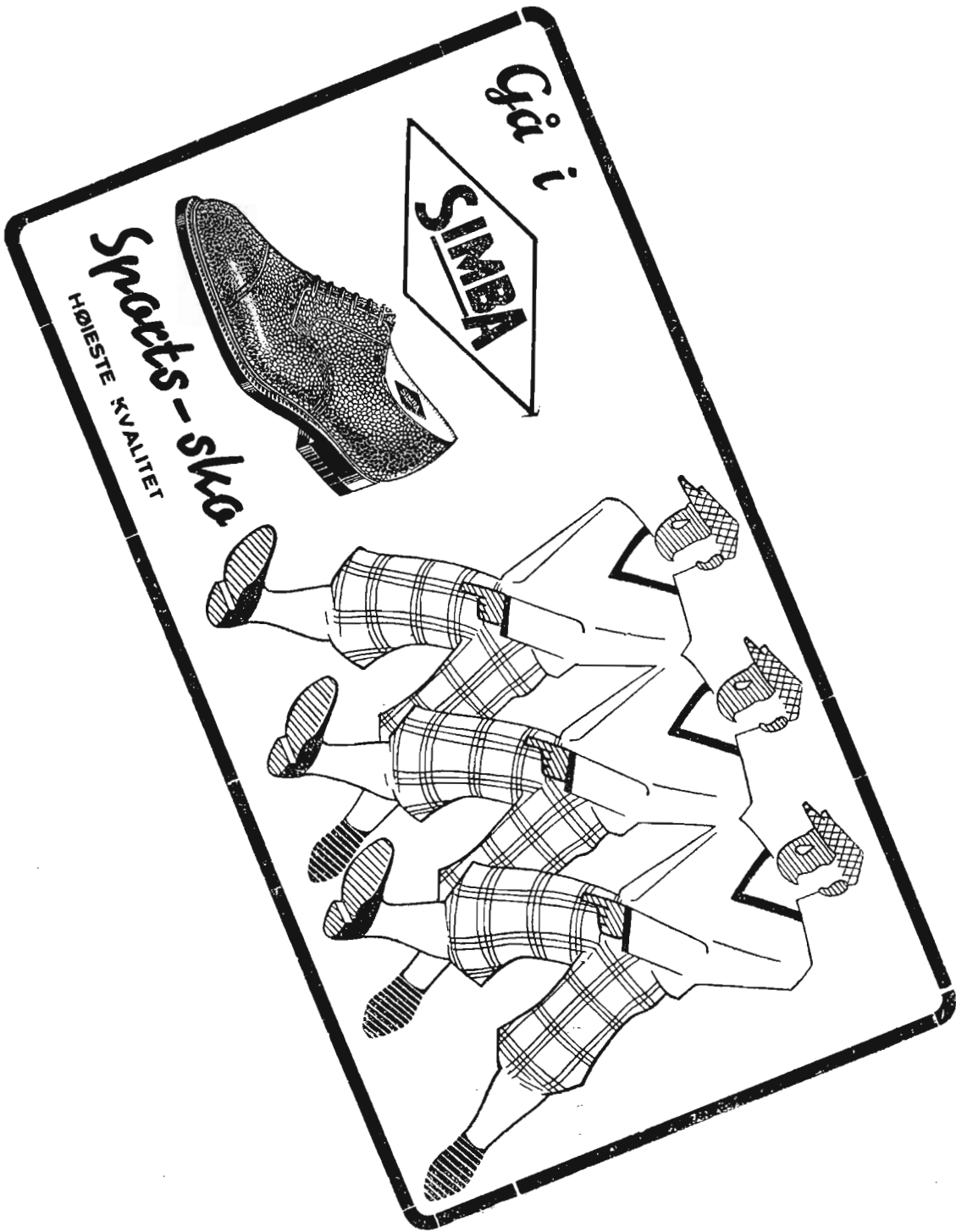
Vi slo op våre pauluner i Charlottenburg i Berlins westend (og følte oss som reneste vestkantsnobben). Strøket her minnet meget om Kirkeveien hjemme, og hvad som bedre var, det lå ikke mere enn ca. 14 minutters reise med S.bahn fra Reichssportsfeld.

Ut fra alle vinduer mot gaten hang hakekorsflagg, og i vindusposten stod et fotografi av «Der Führer», og hist og her et norsk eller svensk flagg i — papir.

Verten var en reisepostmester, og vi bodde helt udmerket hos ham.

Vi fikk utlevert nøkler og kom og gikk når vi vilde (tenker tøffelheldene misundte oss — hvad?). Vi fikk ordnet det slik at vi fikk «norsk frokost», tyskerne selv spiser nemlig bare et par rundstykker plus en kopp «kaffe», og den kaffen var rar, den bestod av en blanding rug og bønnekaffe med varm melk i.

Et eksempel på tysk grundighet må nevnes. Vi fikk oss utlevert et skjema til utfylling, og

derefter skulde det returneres postvesenet i tilfelle det kom brev til oss med bare adressen: Berlin på, og dagen etter fikk vi det tilbake i postkassen. Snakk om hurtig ekspedisjon. Tro om ikke det tempo hadde vært bra å ha i de fleste av våre hjemlige offentlige institusjoner?

Det som imponerte oss mest var imidlertid den store orden som hersket tiltross for en aldeles kolossal trafikk, helt ufattelig for oss som kommer fra denne lille byen herhjemme.

Et eksempel på orden og trafikkultur: Vi befinner oss på vei til Stadion i den travleste tiden og tar en pust på Westkreutz, som er knutepunktet for de fleste S.bahn-linjer i Berlin. Vi skyves med av menneskehavet ned i kjelleren, hvorfra banen går til Stadion. Stasjonen har to etasjer med fire plattformer i hver etasje.

Politiet dirigerer trafikken gjennom høitalere, og ordrene kommer på tre forskjellige sprog, tysk, engelsk og fransk.

Toget til stadion kommer, men da dette er nesten fullt fra før, gjelder det å ligge frampå. Vi er heldige og slipper såvidt med. Konduktørens: Stehen bleiben! lyder. Vognen rykker til og dørene lukkes automatisk, og vi suser ut fra stasjonen.

Og stå som «sild i tønne» er et mildt uttrykk, og jeg tar ikke munnen for full når jeg sier at en ansjos i tomatsaus hadde det rummeligere enn oss, og vi forstod godt hvorfor det er opprettet lægevaktstasjoner langs linjen.

Vi kommer frem til stadion uten å gjøre turen om «lægevakta», og også her er høitalerne tatt i trafikkens tjeneste. Politiets ordre tordner utover menneskehavet: Gå hurtigere over broen! Hold billetten klar! Kjøp returbilletten! Slik lyder stadig ordrene — — — —.

Opholdet i Berlin er et evig mas fra morgen til aften. Hvor en så befinner sig «går man i kø», en står aldri stille.

En kveld skal vi i «Zigeunerkeller». På trikken gir konduktøren oss — med vanlig tysk tjenestevillighet og grundighet — anvisninger om hvor vi skal gå av, og slutter sitt «foredrag» med noen ord om at vi bare skal følge strømmen (i parentes bemerket like tjukk som strømmen i Akersgaten en valgaften), um die Ecke.

Dørvakten roper sig hes på «Alles besetzt». Vi går bort til ham og sier at vi gjerne vilde se ned i den berømte kjeller, da flere venner hjemme hadde skrytt så svært av den (vi hadde aldri hørt om den før).

Jo, natürlich slapp vi inn, og rent tilfeldig blev det et par plasser ledig. Vi slapp oss lykkelige ned på stolene og tittet oss rundt, og jeg skal si det var et internasjonalt liv som utfoldet sig for våre øine.

Ved samme bord som oss satt et par fra Schlesien, og de var begge helt ut av det fordi de ikke hadde fått et eneste glimt av Hitler. Like ved siden av oss satt noen japanere med store briller og med flotte kameraer i rem over brystet. Litt lengere bort sitter en gjeng tyskere, antagelig studenter, med et par «mugger» vin til 4.70 pr. liter. Gut und billig.

Kjellerens hovedfigur er (som så mange andre steder) imidlertid en kvinne. Hun er en mørk temperamentsfull dame, med gnistrende øine. Hun står på en stol og fekte i takt med musikken. Ja, der i gården var nok futten i full orden forstod vi, og mange og lengselsfulle var de blikk hun fikk fra flere, også oss.

Et stykke nede i salen sitter en flokk bayere, ja ikke slike norske med rød strek og sån, men

Julegaver, fordelaktige priser i

Juvelerforretningen

BRILLANT

(Søderstrøm & Co.)

*Gull — Sølv — Plett — Emalje
Forlovelsesringer — Sammenskuddsgaver*

*Torvgaten 34
(vis a vis Glott)
Telefon 24 291*

ordentlige levende bayere iført knebukser, «siklemekke» og tyrolerhatt med barberkost i. På bordet deres står noen «støvler» med øl, og den ene meter'n med pølse forsvinner i deres gap etter den andre, og drabelige ølslurker letter veien for pølsene.

Musikken spiller op, og alle mann står op på stolene, arm i arm rundt bordet, og vugger kroppene i takt til tonene av «Donauwellen».

Like etter ser vi et par legger stå ende rett tilværs, det er en tjukk bayer som står på hodet oppe på bordet. Ja her er det sannelig liv.

Ut på kvelden blir det en hel liten forsamling av svensker og nordmenn. Vi kan ikke disse sangene som synges, men synes vi må være med, nordmennene var forøvrig blitt svært populære etter seiren over Tyskland i fotball, så vi klemmer iveri så mye vi orker med heiaropet: Heia, Norge, frisk humør... så det ljomer i kjelleren.

Klokken fem om morgenen var det slutt — skurekonene kom for å «renske» op litt, for en time etter skulde det åpnes på ny frisk — —.

— — — Det er siste fri-idrettsdag på Stadion, to tusen tyske turnere har inntatt innerbanen. Det er godt og varmt idag, de fleste er klædd i hvitt.

Fra et av tårnene lyder Olympiafanfaren som signal på at den første maratonløper kommer. Inn gjennom «der Maraton-Tor» kommer en liten svartlugget kar med en rød tverstripe og sol på trøiebrystet. Det er japaneren Son som løper lekende og lett over mål. Publikum er elleville. Han fortsetter ennu et stykke, og ikke lenge etter går han uanstrengt til garderoben. Nu kommer englenderen Harper og like eftor den andre japaner. Tre finner kommer noenlunde ifølge, trette, med lav benføring. Svensken Enochsson vakler over mål.

Jo senere de kommer, tettere er de. En kar i grønn drakt hilser Hitler med opstrakt hånd. Blandt de aller siste kommer en sydafrikaner, en neger, med høi kneføring og i full fart inn porten. Opefter langsiden bærer det med så høi benføring at han er i fare for å falle bakover. Tyve meter fra mål ser det ut til å være helt slutt, men nei, han karrer sig over mål, hvor han faller bevisstløs om, for så senere å bæres ut — — —.

Ja, det var noen slitsomme dager, men også noen herlige dager, og dagen etter vårt siste besøk på Stadion var det å pakke kufferten, og med tonene av den tyske nasjonalsang summende i ørene satte vi kursen nordover — til Norge — hjem — til kjøttgrytene og den grå hverdag.

Innendørstreeningen.

Innendørstreeningen begynner sannsynligvis straks over nyttår, idet styret i disse dager søker etter et brukbart lokale. Klubben er for tiden i økonomiske vanskeligheter, og det kan derfor kanskje ha sine vanskeligheter med å holde igang en regelmessig innendørstreening. Imidlertid meddeler styret at det, forat treningen skal kunne drives idetheletatt, har tenkt at hver av de voksne som deltar i innendørstreeningen betaler 25 øre gangen for treningen. Yngres avdeling betaler ingenting.

Styret henstiller til alle medlemmer som ennu ikke er så gamle, at litt mosjon er skadelig, om at de deltar i innendørstreeningen. For jo flere som deltar, desto større chanser har klubben for å kunne gjennomføre programmet for innendørs-sesongen. Altså, vel møtt i det nye år på innendørstreeningen! Nærmere om tidspunktet i sirkulære som blir tilstillet!

TJALVISTER!

Har dere lest Wildenveys siste bok

En ung manns flukt

Gå innom bokhandleren og få den. Pris kr. 7,25 innb.

HEDNINGER

Av Herman Wildenvey

Der bodde en vild og besynderlig stamme
etsteds, la os si, mellem Ural og Kur.
Dens fortrin og feil kan vel være det samme,
men ak det var værst med dens legemskultur.

Der travet de mil efter mil sine turer
om kvelden, når skogen og luften var sval.
Helt uten startere, flagmænd og urer
la de på sprang mellem berg og dal.

Det blev et slags kappløp, hvor en kom som ener
og andre kom efter og en kom sidst;
men ak, da de manglet massør og trener,
blev ingen berømt eller professionist!

Hver midtsommormorgen steg manden og møen
op av de lumre, besovede senger
og stupte naturlig på hodet i sjøen
uten at starte og tælle poenger.

Uten turnapparater og hoppestokker
hentet de helse på land og i luft.
Men sport uten starter og stoppeklokker
strider jo stygt mot al sund fornuft.

Og derfor betragtes de endnu som vilde
Kom derfor og frels dem, se enden er nær!
Hvis ikke så går det dem helvedes ilde.
O, send dem for Guds skyld en sportsmissionær!

Herman Wildenvey

Per Finnerud :

En Berlinertur, rik på oplevelser og erfaringer.

Bare det å kunne være tilstede ved en olympiade er jo nok til å fylle tykke bind, da man faktisk hvert minutt, ihvertfall, under denne siste olympiades avvikling, blev en opplevelse og et minne rikere.

Jeg vil i korte trekk få komme inn på ting som kanskje kan interessere tjalvister som ikke hadde anledning til å være tilstede ved olympiaden i «Det tredje Rike».

Som, bl. a., utsendt forhandlingsmann for Tjalve—Ørnulfs etterolympiade, hadde jeg fått utlevert en rekke legitimasjonstegn som gav mig adgang til flere steder som ellers vilde vært utilgjengelig for mig, som for eksempel: Olympiabyen.

Det mesterverk som tyskerne viste av gjennomført organisasjon ved denne verdenshøitidelighet, olympiaden, var av så store dimensjoner, at jeg ikke betenker mig på å si at kun Tyskland, med sitt militært disiplinerte system, kunde lage noe sådant.

I en samtale jeg hadde med en av U. S. A.'s ledere dernede uttalte denne: «Det er godt Amerika hadde sin olympiade før denne, ellers vilde nok ikke vi tort å gi oss i kast med den som kommer etter.» — Det var jo ikke lite sagt, og viser at selv amerikanerne følte sig imponert.

Av de ting som rent sportslig gikk inn på mig, var den innsats de færvæde gjorde, med fenomenet Owens i spissen. Hvor lett og ubundet de gikk ivei med sine oppgaver, var en fryd for øiet. Jeg spurte ved en anledning

Tjalvister! Wildenvey vil vi ha!

Wildenvey samlede dikt

6 bind med skinnrygg a kr. 4,75.

Et bind om måneden.

Subskriber idag!

Owens og Robinson, hvad de mente var grunnen til deres overlegenhet overfor de hvite hvad idrettsprestasjoner angikk. De svarte noenlunde slik: «Det er ikke bare det å trene, det er det som minst ligger til grunn for våre prestasjoner, — nei, det er for oss sprintere iallfall, den kunst å anstrenge oss for ikke å anspende oss under noen kraftutfoldelse, hvilket stort sett alle hvite sprintere, selv de beste, har lett for å gjøre. Likeledes vil vi si til alle som klager over konkurransetretthet at det er noe NONSENS! Jo flere og større konkurranser, desto bedre resultater, det mener vi å ha bevist i denne sesong. Se på resultatlisten!» Såvidt Owens.

Jeg kan nevne et eksempel på amerikansk forakt for overtrening. Robinson hadde inntil olympiaden hatt over 21 uttagningsløp på 200 meter og alle løpene med tider under 21,8. Tall som taler for sig selv.

Foruten de farvedes innsats måtte man bedre også tyskernes egne idrettsmenns innsats. Det var som tyskerne, mere enn noen annen nasjon, gikk inn for det, som alle tiders patriotiske publikum ikke ene og alene håpet eller ventet, men fordret, nemlig seier!

Jeg minnes best hvorledes den tapre forhindringsløper Dompert ikke bare gikk inn for plasing, men selv da denne var sikret, forsøkte den over sin egen ydeevne så håpløse kamp som det var, å fravriste de fenomenale finner seiren, med det resultat at han overanstrengt stupte over målstreken.

Norge fikk også føle med hvilken kampglød et tysk fotball-lag forsøkte å tilfredsstille sine 50,000 patriotiske tilskuere ved et forsøk på å slå oss ut, hvilket som bekjent ikke lyktes. Idet samme anledningen er her vil jeg få uttale at

dette utvilsomt var Norges beste prestasjon i sommer-olympiaden.

Jeg vil ønske, av arrangementsmessige grunner, at alle stevnearrangører herhjemme kunde fått stipendium for å studere den mønstergyl-dige orden, presisjon og smidighet, som bragte Tyskland en knirkfri avvikling av verdens største idrettsstevne. Tenk bare på det faktum at et hundre tusen mennesker på 2—3, i høiden 5 minutter uten kødannelse, bekvemt og lett-vint kunne komme til og fra sine plasser i olympiastadion. Likeledes var det gledelig å konstatere at ikke én overflødig funksjonær av noen art fantes på innerbanen. (Konfr. våre egne stevner).

Jeg tar ikke munnen for full når jeg sier at det var ferre funksjonærer på olympiastadion enn det vanligvis er på et hvilkenensomhelst norsk idrettsstevne av de større, hvor det vrimler av overfløydige funksjonærer.

Jeg vil avslutte med å minnes de respektive lands ledere som jeg hadde den glede å forhandle med på min klubbs vegne, og da i særdeleshet U. S. A.'s Mr. Dan Ferris og Englands ditto, Mr. Pepper.

Å gå i detaljer og beskrive det veld av begivenheter som daglig gikk inn på mig som idrettsentusiast, vilde ikke kunne få plass i Tjalvisten, dog vil jeg konkludere med å gi Tyskland min uforbeholdne hyldest for sin innsats i avviklingen av «mønsterolympiaden».

Tokio har et verdig eksempel å følge.

P.

P. S. Jeg skal i en senere artikkel behandle et besøk i olympiabyen.

Er gulvet opslitt efter juleballet?

Vi har det De skal bruke.

Grønlands Høvleri A/s

Etablert 1867

Tørr Trelast

Kontor: Lakkegt. 7, telf. 80204

Lager: Grønland 12, » 80795

Disp. Reidar C. Anderssen

Hjelpen til medlemsbladet.**Ca. 15 % av tjalvistene har fulgt opropet.**

Ja, det må vi si var nedslående. I vår aller sorteste pessimisme hadde vi ikke tenkt oss et resultat som dette. Av 100 betaler kun 15 medlemmer sine kroner. Vi gikk ut fra at en del av dere ikke hadde anledning til å betale, og forlanger det heller ikke. Men vi må ha lov til å tro at dette ikke gjelder mere enn ca. 10 % av medlemmene. Men alle dere andre? Hva mener dere egentlig? Synes dere virkelig at medlemsbladet er så dårlig at det ikke er verd et offer, lik en krone? Hvis så er tilfelle, så har dere vist dette på en meget ettertrykkelig måte og blir selvfølgelig forskånet fra å få flere medlemsblader, av den gode grunn at styret ikke ser sig istand til å kunne yde noe bidrag til avisen, og når ikke dere selv vil ha avisen (hvilket vi jo må tro etter interessen å dømme), så har vi i redaksjonen bare ett å gjøre: Pakke sammen snarest mulig.

Imidlertid er det ennu anledning for de som ikke har betalt å gjøre dette snarest mulig. Det kan jo bare være glemsomhet fra deres side, men vi synes isåfall at glemsomheten har en uhyggelig utbredelse innen klubben.

Altså, alle dere glemsomme tjalvister: finn frem sirkulæret og send pengene snarest. Til slutt vil vi få takke alle dere som har vært så greie å betale deres part, og en ekstra takk til dere som skjøtte til med en «femmer».

Vi håper dere ikke blir altfor skuffet over at julenummeret ikke har mere enn 16 sider, men når dere har lest det som står foran her og samtidig får vite at trykningen koster ca. 12—14 kroner pr. side, så skjønner dere nok at

vi har gjort hvad der står i vår makt for å få et bra resultat.

Hilsen

Redaksjonen.

Et forslag.

Vi tillater oss herved å fremlegge for Tjalves medlemmer et forslag til finansiering av medlemsbladet:

Alle medlemmer, gutte- og ungdomsavdelingen undtatt, tegner abonnement på medlemsavisen med kr. 0.75 pr. kvartal, som blir å betale forskuddsvis. Abonnementsprisen for ikke-medlemmer blir den samme som for tjalvistene.

Vi fremsetter dette forslag for å høre medlemmenes mening om der er noe behov for en medlemsavis. Hvis det tegner sig nok abonnenter, skal vi gjøre vårt beste for at disse skal bli tilfredse, men hvis det omvendte skulde bli tilfelle, er det intet annet å gjøre enn å innstille utgivelsen.

Klubbens styre ser sig nemlig for øieblikket ikke istand til å yde ca. 80—90 kroner hver måned til medlemsbladet. Vi gjør opmerksom på at dette er en nødsforanstaltning som ikke blir evigvarende, og bare vi kommer på fote igjen går vi tilbake til den gamle ordning.

Redaksjonen.

TIL TJALVISTER!

Hearty greetings for a bright and
Happy Christmas!

Nils Schaug.

O. Tønsbergs trykkeri, Oslo

?**H A R D U B E T A L T
KONTINGENTEN****Betal når vår inkassator kommer. Betal da og ikke siden.****Klubben trenger hvert eneste øre nu.**